

7 Tommers Plade til Gorm og en enkelt 6 Tommers Plade, som vil kunne bruges paa forskjellige Steder. Der er virkelig Trang til en anden Reserve af Pantferplader end den, vi besidde i Dannebrog's Plader. Det vil jo være tydeligt, at, naar man f. Ex. fik en 12 Tommers Plade ødelagt paa Helgoland og saa flulde stykke den sammen af tre gamle 4 $\frac{1}{2}$ Tommers Plader, vilde dette kun være en daarlig Erstatning. Jeg skal endnu ligesom tidligere bemærke, at i Tilfælde af Krig ere vi aldeles afskaarne fra at faae Pantferplader; thi de fabrikeres ikke noget Sted i Indlandet, og i Krigstid betragtes de som Krigskontrebande, og vilde altsaa ikke kunne faaes fra neutrale Magter. — Men endnu varmere end Forslaget under Nr. 86 vil jeg dog anbefale Forslaget under Nr. 87. Dette angaar kun et lille Beløb paa 7,000 Kr. til to mindre Bygninger til Søminevæsenet, nemlig et Pressehus og et Lørrhus, men jeg betragter denne Bevilling for saa vigtig, at jeg vanskeligt kan tænke mig den negtet. Jeg skal nu først bemærke, at, naar Beløbet er opført til 1ste Ingeniurbataillons Sømineafdeling, er det forsaavidt noget vildeblende, som de omhandlede Bygninger ville komme det samlede Søminevæsen til gode. Jeg vil nu med Hensyn til Bomuldskrudts Behandling bemærke, at for at kunne magasinere Bomuldskrudt med Sikkerhed, er det nødvendigt, at det er i vaad Tilstand, men paa den anden Side kan man ikke magasinere det saa vaadt, som det modtages fra Fabrikerne. Til Sprængladning i Miner kan man ligeledes for største Delen bruge vaadt Bomuldskrudt, idet Explosionen kan foregaa ved Hjælp af en Tændladning, der bestaar af en ringe Mængde tørt Bomuldskrudt. Deraf følger, at der er tvende Arbeider, som det er nødvendigt at foretage med Bomuldskrudt. Man maa dels udpresse den oversløbige Vandmasse af den hele Mængde Bomuldskrudt, som man modtager fra Fabrikerne, og man maa dernæst tørre den mindre Del, som skal benyttes til Tændladning. Diemedet med det stillede Forslag er at tilvejebringe Lokaler, hvor disse to Arbeider kunne foretages med den størst mulige Sikkerhed for Arbejderpersonalet, og som ere saaledes beliggende, at der er fuldstændig Sikkerhed for Omgivelserne. At disse Arbeider ere helt farefri, kan man nemlig ikke paasta. Udpresningen foregaa jo vel paa vaadt Bomuldskrudt, og man er derfor tilbøielig til at anse dette Arbeide for sikkert; men Erfaringer i England have viist, at der kan indtræde Uheld dermed, naar det meget store Tryk, som skal anvendes, ved Naagtsomhed eller andre Tilfældigheder bliver væsentlig større, end det skulde være. Med Hensyn til Lørringen skal jeg bemærke, at den kan ske enten som Lufttørring i et passende oppaaret og velventileret Rum, eller ogsaa ved Hjælp af en Dvn. Den første Lørringsmaade ansees som farefri, den sidste derimod ikke og

den maa derfor kun foretages med meget smaa Partier ad Gangen. Ved Presningen af Bomuldskrudt er Søminevæsenet henvist til at benytte et hydraulisk Presse, som Laboratoriet er i Besiddelse af. Denne Presse har Søartilleriet imidlertid ogsaa megen Brug for, saaledes at det er sjældent, at Søminevæsenet kan benytte den. Der er ogsaa daarlig Plads, naar der er større Kvantiteter af Bomuldskrudt at behandle; men navnlig, da dette Arbeide ikke er helt farefrit, er det usforsvarligt at lade det foretage paa Laboratoriet, hvor der er en Mængde Arbeidere tilstede, som arbejde med andre Sprængstoffer. Med Hensyn til Lørringen er man nødt til at tørre Bomuldskrudtet ved Dvnen, det er ikke farefrit, man gjør det derfor kun med smaa Kvantiteter, for at Sprængningen kan forarsage saa lidt Skade som muligt; men man maa ogsaa derfor ønske et Lokale, hvor man kan tørre Bomuldskrudtet i Luften uden Fare. Efter denne Udvoiling tror jeg at have gjort det tydeligt, at det virkelig maa betragtes som usforsvarligt ikke at bevilge det lille Beløb til disse to Bygninger. Naaget denne Sum er saa lille, at det kunde se ud, som om det var en ringe Gjenstand, det her angaar, vil jeg dog sige, at jeg nærer overordentlig stor Betænkelighed ved at modtage Finantsloven uden denne Bevilling. Ved ikke at foretage et saa ubetydeligt og lidet kostbart Arbeide vil man paadrage sig et meget betydeligt Ansvar, hvis der af den Grund skulde gaa Menneskeliv tabt, og jeg er meget utilbøielig til at bære min Del af et saadant Ansvar. Hertil skal jeg foreløbig indskrænke mine Udtalelser.

Finantsministeren (Estrup): Det er for at anbefale og varmt anbefale Vedtagelsen af de to Ændringsforslag, som min Kollega, Marineministeren, har stillet efter Aftale med mig, og som ville komme til Afstemning under Nr. 61 og 63, at jeg har begjæret Ordet. Den ærede Ordfører for Udvalget og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) gjorde gjældende, at det vilde være vigtigt — jeg tror, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, udtrykte sig saaledes, at det af formelle Grunde maatte fraraades — at vedtage Ændringsforslagene under Nr. 61 og 63. Det kan jeg ikke erkjende. Disse Ændringsforslag gaa jo ud paa at bevilge de fornødne Midler til i det kommende Finantsaar at holde et Orlogsskib paa Station i Bestindien. Det i denne Samling af mig for Rigsdagen fremsatte Lovforslag angaaende Hærstyrken i Bestindien gaar jo ud paa at tage Bestemmelse om, hvilken militær Styrke, der skal fastlaas, for i Bestindien at varetage, hvad der jo paaligger den danske Stat, Opretholdelsen af Ro og Orden derovre og ved Siden deraf Hævdelsen af Statshøjheden, Hævdelsen af Statens Værdighed og Hævdelsen af Statsmyndighedens Anseelse derude. Det er altsaa det, der foreligger